

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. K.**, bývajúceho v R., proti žalovanému **M. S.**, bývajúcemu v L., **o zaplatenie 331 939,19 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8 C 101/2012, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2013 sp. zn. 4 Co 532/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Pezinok uznesením zo 17. septembra 2012 č. k. 8 C 101/2012-39 žalovanému nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný je zamestnaný v spoločnosti V., s.r.o. ako jej riaditeľ a súčasne je aj jej jediným konateľom a spoločníkom, a teda že výška jeho príjmu sa odvíja výlučne od jeho rozhodnutia. Ako jediný spoločník podieľa sa aj na rozdelení zisku respektíve straty. Súd prvého stupňa ďalej zistil, že žalovaný je vlastníkom viacerých nehnuteľností (2 rodinné domy, kaštieľ, pozemky), na ktoré musí pravidelne vynakladať nemalé finančné prostriedky, a to už len v súvislosti s ich údržbou a prevádzkou. V potvrdení o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch žalovaný neuviedol, že by mal nejaké dlhy, respektíve úvery (okrem už začatých exekúcií), a preto prvostupňový súd dospel k záveru, že žalovaný si kúpu jednotlivých nehnuteľností zabezpečil bez akýkoľvek pôžičiek a úverov. Poukázal na to, že žalovaný aj napriek nulovému príjmu v určitých mesiacoch, dokázal udržiavať prevádzku jeho nehnuteľností a súčasne zabezpečovať starostlivosť o rodinu. Preto uzavrel, že žalovaný musí mať napriek nízko deklarovanému príjmu aj určité finančné prostriedky, s ktorými voľne disponuje a okrem kúpy nehnuteľností zabezpečuje tak starostlivosť ako aj údržbu týchto nehnuteľností a súčasne svoje nevyhnutné potreby a potreby svojej rodiny.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na odvolanie žalovaného uznesením z 30. mája 2013 sp. zn. 4 Co 532/2012 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Dospel k záveru, že vzhľadom na zistené osobné a majetkové pomery žalovaného, zaplataenie súdneho poplatku nepredstavuje tak citeľný zásah do jeho finančnej situácie, ktorý by bol objektívne po dlhšie časové obdobie spôsobilý ohroziť zabezpečenie jeho nevyhnutných potrieb a potrieb jeho rodiny. Preto aj podľa odvolacieho súdu možno od žalovaného zaplataenie súdneho poplatku požadovať. Pre úplnosť poznamenal, že aj keď na strane žalovaného nejde o prípad, kedy by zaplataenie súdneho poplatku na svojom životnom štandarde nepocítil, vzhľadom na ním podaný vzájomný návrh o zaplataenie sumy 331 939,19 eur, nejde u neho o takú situáciu, kedy by nemohol v súdnom konaní svoje práva brániť, resp. uplatňovať.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý ho žiadal zrušiť spolu s uznesením súdu prvého stupňa a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktoré videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Tento postup, podľa názoru žalovaného, predstavuje porušenie základného práva účastníka na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietal, že napadnuté rozhodnutia súdov oboch stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. (v znení účinnom v čase podania dovolania) je dovolanie prípustné

tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže napadnutým je také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p., nemožno prípustnosť dovolania vyvodiť z týchto ustanovení.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Žalovaný netvrdil, že by konanie v danej veci bolo postihnuté vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p.; existencia takej vady v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatky odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj

v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.) a vzťahuje sa primerane aj na uznesenie (§ 167 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúce skutkové okolnosti týkajúce sa pomerov žalovaného, ako ich hodnotil a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, citoval právny predpis, ktorý aplikoval na prejednávany prípad a z ktorého vyvodil svoje právne závery; aj odvolací súd svoje rozhodnutie, s poukazom na požiadavky kladené na náležitosti odôvodnenia uznesenia podľa § 167 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. riadne odôvodnil. Okrem citácie ustanovenia právneho predpisu, ktoré aplikoval na prejednanú vec, podal aj jeho stručný výklad a právne závery, ktoré prijal, v dostatočnom rozsahu vysvetlil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že skutkové a právne závery súdov nižších stupňov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a obe odôvodnenia prvostupňového aj odvolacieho súdu ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

S nedostatočným odôvodnením rozhodnutia, resp. s jeho nepreskúmateľnosťou, nemožno zamieňať prípadnú vecnú nesprávnosť rozhodnutia, alebo tzv. iné vady konania. Námietkami v tomto smere by sa dovolací súd mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné. Dovolateľ nedostatok riadneho odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu čiastočne odôvodňoval práve takýmito námietkami (nedostatočným zistením skutkového stavu veci a vecnou nesprávnosťou rozhodnutia). Tieto okolnosti ale neboli spôsobilé založiť

nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia s následkom odňatia možnosti dovolateľovi konať pred odvolacím súdom.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie žalovaného smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobcovi však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2015

JUDr. Rudolf Čirč, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová